

AFVAND, a. p. 2. Som aflagt en vana.
AFVANDRA, v. n. 1. (föga brukl.) Vandra bort. — Vanligare *Vandra af*.

AFVARA, v. a. 5. Vara utan, undvara. Brukas endast i infinitiv och dermed i förening bildade tempora. — Äfv. *Vara af med*.

AFVARPA, v. a. 1. 1) Sluta att varpa. — 2) (sjöt.) Genom varpning flytta ett fartyg ifrån ett ställe. — Äfv. *Varpa af*. — *Afvarpande*, n. 4. o. *Afvarpning*, f. 2.

AFVAXA, v. a. 1. Borttaga vaxet ifrån något. — *Afvaxande*, n. 4.

AFVECKA, v. a. 1. 1) (föga brukl.) Vecka. — 2) Sluta att vecka. — *Afveckande*, n. 4. o. *Afveckning*, f. 2.

AFVECKLA, v. a. 1. Åter veckla upp och borttaga hvad som varit veckladt omkring något. Har till objekt både det, som vecklas upp, och det, hvaromkring det varit veckladt. — Äfv. *Veckla af*. — *Afvecklande*, n. 4. o. *Afveckling*, f. 2.

AFVEL, m. 2. sing. 1) Af föda af husdjur. *Lägga på a.*, uppföda a. af boskapsdjur eller fjäderfä. — *Syn.* Se *Afkomma*. — 2) Ras af husdjur. *Kor, svin, höns af god a.* — 3) (föga brukl.) Afkastning af jordergomen.

AFVELSAM, a. 2. Som lemnar mycken af föda. *Ett a-t djurslägte*. — *Syn.* Se *Fruktsam*.

AFVELSAMHET, f. 5. Egenskapen att vara afvelsam. — *Syn.* Se *Fruktsamhet*.

AFVELSGÅRD, m. 2. Gård, der boskap skötes och underhålles, och som ej bebos af ägaren, utan antingen är utarrenderad eller lagd i bruk jemte ägerna på en annan.

AFVELSKAKA, f. 1. Kaka i en bikupa, med afvel eller puppor uti.

AFVELSKUPA, f. 1. Bikupa, ämnad för ny afvel.

AFVELSPIPA, f. 1. Pipa i en vaxkaka, som innesluter en puppa till ett bi.

AFVENBOK, f. 2. pl. — *bokar*. Trädslag af fam. Hängblommige, äfven kalladt Hvitbok; växer i södra Sverige, och virket är isynnerhet förträffligt till machindelar. *Carpinus betulus*.

AFVERKA, v. a. 1. 1) Tillverka ett visst större quantum af en vara. Brukas isynnerhet om brännvin o. d. *Han a-r 1000 kannor om dagen*. — 2) *A. spannmål till brännvin*, använda s. till brännvinsbränning. — 3) (hofs.) Med verkjern borttaga inre ytan af hofven inunder foten. — 4) *A. skog*, göra skogsåverkan.

AFVETA, v. a. 1. (böjes som *Veta*) Hafva kännedom af. *Jag har icke a-t förhållandet*. — Äfv. *Veta af*. — *Syn.* Se *Veta*.

AFVEXLA, v. a. 1. 1) Låta vexla om. *A. läsnig med promenä*. — 2) (föga brukl.) Genom vexling erhålla (mynt eller sedel) af någon. *Jag a-de honom vid detta tillfälle ett gammalt märkvärdigt guldmunt*. — V. n. Verka vexelvis. — Äfv. *Vexla af*. — *Afvexlande*, n. 4. (för v. a. 1. o. v. n.) [Afväxla.]

AFVEXLANDE, a. p. 1. 1) Omvexlande. — 2) Vexelvis verkande. [Afväxlande.]

AFVEXLING, f. 2. 1) Omvexling. — 2) Verkning eller ombyte vexelvis. [Afväxling.]

AFVIG, a. 2. (gamla formen: *Afvog*) 1) Ut och in vänd. *Bära skinnpelsen a.* *Pådraga strumporna a-a*. — 2) Säges om den invändiga sidan af en sak, i motsats till den yttre, då den sednare af naturen är vänd utåt, eller bruket fordrar att bära den så. *A-a handen*. *Bära nattkappan a.* (Fig.) *Bära afvog sköld*, göra uppror.

— 3) (fig.) Obenägen, ovänlig, ovillig. *Vara a. emot någon*. — 4) (fig.) Bakvänd, förvänd, tafatt.

AFVIGA, f. 1. sing. (brukas alltid i defin. form). Den sidan af en sak, som brukas inåt vänd, emedan den på ett eller annat sätt är sämre, än utsidan eller den rätta, såsom denna kallas. — *Syn.* Afvigsida, Sömsida, Luggsida, Fodersida, Baksida.

AFVIGHET, f. 5. Egenskapen att vara afvig (helst i fig. bem.). *Hans a. emot mig är så stor, att . . .*

AFVIGSIDA, f. 1. Se *Afviga*.

AFVIGT, adv. Tafatt, dumt. *Bära sig a. åt*. *Gå a. till väga*.

AFVIKA, v. a. 5. (böjes som *Vika*) 1) Lägga i veck. *A. serveter*. — 2) Lägga någonting åsido i veck. — 3) Vika till märke, t. ex. i en bok. — 4) Vika något så, att det brister. — V. n. 1) Kröka af från en väg. *A. till venster ifrån en gata, en väg*. — 2) (fig.) *A. från, öfvergifva. A. från sin pligt, från det rätta, från dygden, rättvisan. A. från en lära, en tro, ett system, ett parti. A. från sitt ämne*. — *Syn.* Afstiga, Afälla. — 3) Olofligen lemna en ort. *A. från, ur staden, från orten, ur fängelset, ur riket*. — Äfv. *Vika af*. — *Syn.* Se *Rymma*. — *Afvikande*, n. 4.

AFVIKELSE, f. 3. 1) Handlingen, då man afviker från väg, ort, ämne, o. s. v. *Göra en a.* — *Syn.* Afsprång, Afsteg; Rymning; Fel. — 2) (fig.) Säges om hvad som utgör undantag ifrån allmän regel. — *Syn.* Anomali.

AFVIKNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afviker, i detta verbs både aktiva och neutrala betydelse. — 2) Sjelfva det afvikta (för v. a.). — 3) Krökning på en väg.

AFVINDA, v. a. 1. 1) Genom uppwindning afflytta tåg, linor o. s. v. från det, hvaromkring de varit vindade. — 2) (i allmänhet) Afveckla, afrulla. — Äfv. *Vinda af*. — *Afvindande*, n. 4. o. *Afvindning*, f. 2.

AFVINNA, v. a. 5. (böjes som *Vinna*) Vinna något af en person. *A. någon priset i en täflingsstrid. Han har afvunnit mig 10 R:dr på spel*. — Äfv. *Vinna af*.

AFVIRA, v. a. 1. Uppveckla och borttaga något, som varit viradt omkring ett annat. — Äfv. *Vira af*. — *Afvirande*, n. 4.

AFVISA, v. a. 1. 1) Visa bort ifrån sig. *A. någon på godt manér. A. någon med snåsor. A. rättsökande, vägra att upptaga ett mål till afgörande vid domstol*. — *Syn.* Affora, Afreda, Afsnåsa. — 2) (fig.) Afslå. *A. en begäran, ett förslag*. — Äfv. *Visa af*. — *Afvisande*, n. 4. o. *Afvisning*, f. 2.

AFVISARE, m. 5. Liten uppstående sten utanför hus vid en gata, för att hindra åkdon att skada muren.

AFVISKA, v. a. 1. 1) Medelst viska borttaga något ifrån ytan af en sak. *A. dam, skräp af, från möblerna*. — 2) Medelst viska rengöra. *A. en soffa*. — Äfv. *Viska af*. — *Afviskande*, n. 4. o. *Afviskning*, f. 2.

AFVISPA, v. a. 1. Vispa, tillräckligt; fullborda vispningen af något. — Äfv. *Vispa af*. — *Afvispande*, n. 4. o. *Afvispning*, f. 2.

AFVISSNA, v. n. 1. 1) Småningom förvisna. — 2) Visna och affalla. — Äfv. *Vissna af* (i bem. 1). — *Afvissnande*, n. 4.

AFVITA, a. oböjligt. Från vettet, rubbad till sina sinnen. Ordet brukas mest i lagstil. — *Syn.* Se *Vansinnig*. — *Adv.* Tokigt, förvänt. [Avida.]